

Autor: Karel Kaiser

Volby do Evropského parlamentu přinesly rozporné výsledky. Na jedné straně posílení pravicových sil, které je ale především výsledkem působení krize, na druhou stranu úspěch sil levicových v těch zemích, kde vládly pravicové liberální strany. Jediným (a nikoli nevýznamným) zajímavým ukazatelem je celoevropské posílení „pravicově-extremistických“ stran, které ukazuje na v tuto chvíli již alarmující stav ohledně neřešení problému neevropské imigrace, který začíná představovat výrazný (avšak zatím stále v rozumných intencích zvládnutelný) problém. Jedno poselství je nad slunce jasné. Evropského voliče evropská témata nezajímala. Tento trend se markantně projevil v České republice.

Evropská politika se stala limitem i principem, otevírajícím pomyslné bruselské a štrasburské dveře zároveň. Lze konstatovat, že v České republice zaznamenaly strany, zaměřené na Evropu, katastrofální neúspěch. Přitom **celkové výsledky** Evropské demokratické strany a SNK ED (2,88% + 1,66%) dokazuje, že rozštěpení někdejšího SNK ED vedlo pouze k rozmělnění hlasů. K zájmu o evropskou politiku nepřiměla voliče ani postava v evropských otázkách jistě sběhlého, zkušeného a erudovaného Lukáše Macka.

Na druhé, tj. „euroskeptické“ straně doplatily tři paralelně kandidující subjekty na domácí předsudky, které dopředu znemožnily získání jakéhokoli potenciálu, který zde byl. Jak poznamenal například Ondřej Šlechta v Revue politika, kandidatura Svobodných, Libertasu a Suverenity Jany Bobošíkové, tedy stran s v podstatě identickým programem, potvrdila svébytný zvyk českého prostředí a sice nehledět na společný cíl, ale především na vlastní visáž. **Přitom sečteme-li samostatné výsledky těchto tří subjektů (Suverenita 4,26%, Svobodní 1,26%, 0,94%) je jasné, že při společné kandidátce by hypotetická „Koalice proti Lisabonské smlouvě“ dnes měla své europoslance.** Opět jako v případě SNK ED, paralelní kandidatura více stran s podobně profilovaným voličem a podobným programem neměla jiný, než rozmělnující efekt.

Zajímavým číslem je jednoprocentní zisk Dělnické strany. Paradoxně je jedinou „protestní“ stranou těchto voleb, která slaví úspěch. Bez ohledu na to, zda DS skutečně získá peníze (poté, co její nárok byl ještě před volbami s ohledem na možný zisk zpochybněn) je výsledek 1,07% ve srovnání například se Svobodnými důvodem k zamyšlení. **Strana, která vyjma pouličních protestních průvodů nevedla prakticky žádnou kampaň, má téměř srovnatelný výsledek se stranou, která má potřebné know-how, odvolává se na podporu ze strany prezidenta republiky a chce hrát roli alternativy k ODS.** Výsledek v evropských volbách by měl být pro Stranu svobodných občanů důvodem ke zpytování svědomí. Nejednotnost, nejasnost ohledně budoucnosti, nekonceptnost a v neposlední řadě preference vnitrostranických půtek (tlaky na kandidáty Bátoru a Janáčkovou) je nutno taktéž vzít v úvahu a v souvislosti s očekávaným vznikem další pravicové strany, tentokrát z iniciativy Miroslava Kalouska (jehož aktivitu podporuje i řada poslanců ODS) se zamyslet nad dalším směřováním, potažmo existencí. Čas do předčasných voleb se rapidně krátí.

Nelze rovněž nezmírnit očekávané uspokojení a zadostiučinění z volebních úspěchů evropských krajně-pravicových stran. Na jednu stranu je pochopitelná radost z jasného účtu,

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

předloženého liberálním demokratům, ale na stranu druhou nelze opomíjet fakt, že šlo především o evropské volby. Pokud by měl být do budoucna nastolen trend konstantního vytrestávání doma vládnoucích stran, mocensky na tom utrpí samotná Evropa. Je potřeba **zahodit salónní euroskepticismus ve prospěch skutečně konstruktivní EU-kritiky.**